

# Rörelser hjälper barn som ”expertisen” klassats som hjärnskadade

Harald Blomberg är psykiater och har under många år arbetat med rytmisk rörelseträning för att hjälpa barn med neurologiska handikapp av olika slag. Hans senaste bok, *Rörelser som helar*, är en spännande introduktion till detta kontroversiella ämne.

Blomberg är bekymrad över den miljö våra barn tvingas växa upp i. All den skadliga miljöbelastningen i form av kvicksil-

## Ny bok:

*Rörelser som helar. Harald Blomberg. Cupiditas Discendi.*

ver i amalgam och andra tungmetaller, vacciner, dålig mat med skadliga livsmedelstillsatser, kemiska sötningsmedel samt den elektrosmog som dagens trådlösa samhälle ger ifrån sig, gör att barnens hjärnor utsätts för stora påfrestningar. Eftersom mamman också är en del av denna miljö är det självklart att fostret påverkas. Antalet missbildade barn ökar, allt fler utvecklar allergier, blir deprimerade eller utvecklar olika typer av uppmärksamhets- och koncentrationsproblem. Dagens tonåringar är den första generationen som mår sämre än sina föräldrar i motsvarande ålder. Harald Blomberg upprörs över detta och över att allt fler barn idag behandlas med centralstimulerande amfetaminläkemedel av typen Ritalin, Strattera och Concerta. Visserligen tycker Socialstyrelsen att läkemedel ska tas till i andra hand, men det har inte hindrat att 8000 barn och ungdomar idag behandlas med beroendeframkallande narkotiska preparat. I USA har utvecklingen gått ännu längre. Författaren ser som sin mission att berätta om att det finns andra verksamma och helt biverkningsfria metoder att behandla barn och ungdomars emotionella, psykiska och andra närbesläktade problem.

Blomberg går grundligt tillväga. Han beskriver hur hjärnan utvecklas under fostertiden och under de första barnåren.

Hjärnan hos det nyfödda barnet är mycket utvecklad och skör. För att barnets hjärna ska utvecklas normalt krävs att det får stimulas. Sen kommer ett intressant observation:

*”Som vi sett är uppmärksamhetsproblem och hyperaktivitet gemensamma drag hos spädbarn och barn som fått diagnosen ADHD. Hos barn med ADHD finns precis som hos spädbarn många tecken på att basala ganglierna inte fungerar.”*

Den fråga som Blomberg ställer sig är om barn med ADHD kan få en bättre funktion genom att imitera spädbarnens rytmiska rörelser. Det är precis en sådan rörelseträning som författaren ägnat sig åt att utveckla under 20 år med goda resultat.

Den barnpsykiatriska modellen såsom den manifesteras i Socialstyrelsens kunskapsöversikt från 2004 utgår från att ADHD orsakas av en genetiskt betingad brist på signalsubstanser i hjärnan. Blomberg menar att det istället handlar om en bristande mognad av hjärnan, vanligen orsakad av otillräcklig stimulering under första levnadsåret. En indikation på att det förhåller sig på det sättet är att äldre barn med psykiska funktionshinder kan ha kvar primitiva reflexer som under normala omständigheter borde ha integrerats i barnets rörelseapparat vid tre års ålder. De rytmiska rörelseflexer som spädbarnet är programmerat för att göra, hämmar de primitiva reflexerna. Om spädbarnet inte lyckas släcka ut de primitiva reflexerna kommer barnets koordinationsförmåga och hjärnans utveckling att gå långsammare. Erfarenheten visar att om man tillämpar den rytmiska rörelseträningen på dessa barn så försvinner symptomen gradvis.

Särskilt intressant är att ta del av de otaliga fallbeskrivningar av hur barn reagerar



på rörelseterapin. Dessa fallbeskrivningar gör det

lättare för läsaren att förstå metodiken och dess effekter på barnets utveckling. Regelmässigt handlar det om barn som fått sin dom av den ordinarie hälso- och sjukvården: – *Vi kan inget mer göra än att börja medicinera!*

Med spännande exempel från sin praktik förstår vi att barn som betraktats som hopplösa fall av barnpsykiatrin, kan genomgå remarkabla förbättringar genom rytmisk rörelseträning.

Det allvarligaste med att läkemedelsbehandling med amfetaminpreparat idag används flitigt, är att hjärnans möjlighet till utveckling upphör. Centralstimulerande medel påverkar nervförbindelserna, men det bildas inga nya nervförbindelser eller reaktionsmönster. Långsiktigt är detta förödande. Vid rörelseträning bildas däremot hela tiden nya nervförbindelser, vilket gör att barnet långsamt förbättras i sin utveckling.

Blomberg är starkt kritisk till de konsensusdokument och rapporter som tagits fram av Socialstyrelsen och andra expertgrupper. Ett sådant konsensusdokument som rör dyslexi slår fast att det uteslutande beror på bristande ”språkljudshantering” och har genetisk grund. Intensiv läsning är den åtgärd som föreslås. Blomberg beskriver sin egen framgångsrika rytmiska rörelsebehandling av dyslektiker och har en helt annan förklaringsmodell till detta handikappande tillstånd.

Metodiken kan också med framgång användas vid andra diagnoser, till exempel vid autism, psykoser och schizofreni.

Det är naturligtvis omöjligt att på detta lilla utrymme göra boken fullständig rättvisa, men jag kan varmt rekommendera den till läsning.

Bo Zackrisson